

Església de Tarragona

Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat

Núm. 5
Maig 2012

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

5

Tarragona, maig de 2012
3a època. Núm. 465

Secció oficial

Correspondència Santa Seu i Sr. Arquebisbe

Felicitació al Sant Pare per la Pasqua, i pels aniversaris de naixement i de pontificat.....	223
Agraïment per les felicitacions	224

Sr. Arquebisbe

Homilia en la missa crismal.....	225
Homilia en la vetlla de Santa Maria a Montserrat.....	229
Escrit per a la Memòria de Càritas Diocesana.....	232
Paraules en la Jornada Anual de Justícia i Pau en la Trobada catalanobalear a Tarragona.....	233
Escrit per a la jornada missionera de les vocacions nadiues.....	235

Als Quatre Vents

392. El goig de rebre Crist	237
393. La principal festa cristiana	238
394. La misericòrdia de Déu i la nostra.....	239
395. Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat.....	240
396. Nostra Mare	242
Activitats del mes d'abril.....	243

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes d'abril	248
Temes tractats en la reunió n. 240 del Consell Episcopal.....	248

Secció informativa

Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón: obtenció del grau de doctorat 250

Secció documental

Santa Seu

Sant Pare

Missatge *Urbi et orbi* de Pasqua..... 251

Congregació per al clergat

Carta als preveres..... 252

Conferència Episcopal Espanyola

Assemblea General

Missatge amb motiu de la declaració de sant Joan d'Àvila com a doctor de l'Església universal 256

Secció bibliogràfica

Doble mirada. Sobre el fet religiós i l'Església, de Mons. Miquel Barbarà Anglès..... 259

(39 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Claustre de Sant Pau del Seminari Pontifici de Tarragona i detall de la capella romànica de Sant Pau

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Correspondència Santa Seu i Sr. Arquebisbe

FELICITACIÓ AL SANT PARE

per la Pasqua, i pels aniversaris de naixement i de pontificat

El Arzobispo de Tarragona

Tarragona, 9 de abril 2012

Su Santidad Benedicto XVI
00120 CITTÀ DEL VATICANO

Queridísimo Santo Padre:

Este año el calendario litúrgico ha querido que la Solemnidad de Pascua de Resurrección esté muy cerca de otros dos acontecimientos muy significativos de su vida, como son su aniversario de nacimiento y el aniversario de su elección como Sucesor de Pedro. Por todo ello, y por los frutos de su apostolado y las necesidades de toda la Iglesia, elevamos desde esta archidiócesis de Tarragona nuestras oraciones al Señor para que le conceda su paz y su alegría, así como la salud corporal para que pueda disfrutar de largos años de pontificado y de vida. Muchísimas felicidades por su 85º cumpleaños, por su 7º aniversario de pontificado y una muy Santa Pascua.

Con todo mi afecto, pido su Bendición Apostólica para mí y para todos los fieles de la archidiócesis. Suyo affmo. en Cristo resucitado,

† Jaime Pujol Balcells
Arzobispo de Tarragona y primado

AGRAÏMENT PER LES FELICITACIONS

SECRETARIA DE ESTADO

PRIMERA SECCION - ASUNTOS GENERALES

Vaticano, 13 de abril de 2012

N. 199.500

Señor Arzobispo:

Con motivo de la Pascua y de las fiestas propias del Santo Padre en estas fechas, ha tenido la gentileza de enviarme una amable felicitación para expresar sus sentimientos de comunión eclesial.

Su Santidad agradece esta delicada atención y, a la vez que le exhorta a considerar que «Dios, en el misterio de su muerte y resurrección, ha revelado en plenitud el Amor que salva y llama a los hombres a la conversión de vida» (Carta Ap. *Porta fidei*, 6), le imparte la implorada Bendición Apostólica, que complacido extiende a la grey que le ha sido encomendada.

Aprovecho la oportunidad para manifestarle, Excelencia, mi consideración y estima en Cristo.

* Angelo Becciu
Sustituto

Mons. Jaume PUJOL BALCELLS
Arzobispo de Tarragona

TARRAGONA

HOMILIA

en la missa crismal. Catedral, 2 d'abril de 2012, Dilluns Sant

Estimats preveres i diaques. Estimats germans i germanes que heu volgut estar amb nosaltres avui a la Catedral. Sigueu tots benvinguts.

Una salutació molt especial als mossens que celebren enguany 50 anys de sacerdoci: Mn. Isidre Foguet Magriñà, Mn. Joan Lloret Badies, Mn. Joan Curieses Garcia i Mn. Manuel Pascual Saperas. A tots ells moltes felicitats.

No voldria tampoc deixar d'anomenar, en aquest moment, els qui han mort des de l'última missa crismal: Mn. Pere Lluís Ramon i Martori. Mn. Antoni Virgili Ferrer i Mn. Xavier Piqué Gelonch. Per a ells un record molt especial, ple d'agraïment i de pregàries, i també amb la petició que intercedeixin per nosaltres.

Ja torna a ser Setmana Santa, els nostres dies grans de la passió, mort, sepultura i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist, i en aquest marc, Dilluns Sant, en què nosaltres fem aquesta celebració de la missa crismal. Quin goig més gran trobar-nos units tots els preveres compartint aquesta jornada sacerdotal, acompanyats d'aquest grup de fidels que amb nosaltres beneeixen Déu per tots els seus dons i en particular pel do del sacerdoci. Som, ho hem escoltat del profeta Isaïes, «Sacerdots del Senyor», «Ministres del nostre Déu». Per a mi és realment un dia de goig interior profund i m'agradaria, ben de cor, que també ho fos per a tots vosaltres.

Aquest any, encara que no acabada del tot, podem tornar a celebrar aquesta missa crismal a la casa pairal, la casa de tots, la nostra Catedral. Com ja podem veure, està quedant preciosa. Vull aprofitar per agrair al Capítol de la Catedral i a totes les persones implicades en la restauració l'esforç que estan posant perquè tots puguem gaudir de l'art i bellesa que el pas dels segles havia enfosquit. Tot aquest art i bellesa que han de portar a tots els que hi celebrem o que vénen a visitar-la a trobar-se amb la bellesa i la bondat d'aquell que tant ens estima, el Déu de la misericòrdia i de l'amor. És una tasca no fàcil, però estic segur que el Capítol de la Catedral posarà totes les seves capacitats perquè sigui així i la Catedral esdevingui realment un fogar de fe, de culte i d'oració. Tots plegats hem d'aprofitar aquesta materialitat per trobar les coses més sublimes i ajudar a comprendre una mica més a tots els diocesans que aquestes pedres tan boniques són signe de les pedres vives que som cada batejat, i que realment tots som l'Església de Tarragona, aquesta porció de l'Església universal que celebra, estima i peregrina. Seria molt bonic que, amb motiu de la finalització de les obres, propiciéssiu una visita per gaudir-ne i sentir-se part d'aquesta Església diocesana.

A l'oració col·lecta demanàvem al Senyor: «Concediu-nos que, participant de la seva consagració, siguem en el món testimonis de la vostra obra redemptora.» Li demanàvem i se'ns demana que siguem testimonis de Déu i del seu amor envers la humanitat sencera. I això avui, en aquests inicis del segle XXI, l'any 2012, en plena crisi tant econòmica com social i moral i també de fe. Jo, com a bisbe, pastor, pare de tots vosaltres, penso moltes vegades i prego i m'esforço per donar aquest testimoniatge, i sento la necessitat, especialment avui, de dir-vos-ho i d'urgir-vos a viure una vida cada dia més entregada i de testimoniatge. No som funcionaris de Déu, som testimonis de Déu, testimonis de l'amor, doncs ell és l'Amor, Amor que s'haurà de materialitzar en l'acolliment, en el bon tracte amb els qui són al nostre costat i amb aquells que s'apropen a nosaltres; a ajudar les persones en les seves necessitats, tant les humanes i materials, avui tan accentuades per la crisi i palesada per Càritas, com les espirituals; a fer dels nostres cristians, com estem treballant en el segon objectiu del Pla pastoral, homes i dones compromesos que amb la seva vida i les seves paraules envaeixen tots els ambients i realitats humanes amb la bona olor de Crist. Sé, perquè vivim en el mateix món i toquem les mateixes realitats, que tot això no és «bufar i fer ampolles», però és una tasca que ens hem d'engrescar a fer perquè el Senyor ho vol i ens ha donat la gràcia del sagrament de l'orde, perquè «units i conformats millor a Jesucrist» siguem «fidels dispensadors dels misteris de Déu», «sense cap mena d'interès terrenal i moguts únicament pel zel de la salvació dels homes» (cf. Renovació de les promeses sacerdotals), com ens recordaran les promeses sacerdotals que d'aquí uns moments renovarem. L'Església ens ofereix mitjans i materials per a renovar-nos i dur a terme aquesta comesa amb el que anomenem la nova evangelització i amb l'Any de la fe, dels quals vull dir unes paraules més endavant.

Perquè ara, pel fet que va íntimament unit a l'esperit sacerdotal que us comentava, us vull parlar d'un fruit incipient, d'un dels desitjos més profunds del meu cor des de l'inici del meu servei apostòlic en aquesta seu tarragonina que arrenca de sant Pau i s'assenta en la sang dels nostres estimats màrtirs sant Fructuós, bisbe, i sant Auguri i sant Eulogi, diaques, i és també una acció a assolir del primer objectiu del Pla pastoral: el Seminari Menor. Després de la restauració de la capella major del Seminari vam emprendre la rehabilitació de les dues plantes superiors del claustre de Sant Pau perquè fos Seminari. Les obres van acabar l'estiu passat i vaig nomenar l'equip del Seminari Menor perquè, amb el rector del Seminari Major, els seminaristes grans i les delegacions de vocacions i de pastoral de joventut, posessin en marxa tant una mobilització de pregària com activitats diverses encaminades a fomentar i acollir les vocacions sacerdotals. L'espai material ja l'heu vist la majoria, pels qui encara no hi heu estat avui serà

l'ocasió de fer-ho, però ens queda la tasca d'omplir-lo. És fàcil? No. Però sé que el Senyor ens beneirà amb vocacions perquè la nostra Església de Tarragona les necessita. Com ens ensenya la paraula de Déu, la crida i el do són de Déu, però nosaltres hem de posar tot el nostre esforç descobrint aquells noiets o joves que poden tenir vocació, acompanyant-los, portant-los a una vida de pregària i d'amistat amb Jesús i a una vivència de les virtuts que propiciï poder acollir la crida del Senyor. Prenguem-nos-ho molt seriosament i amb il·lusió. Els homes i dones del nostre temps tenen necessitat, avui més que mai, de «fidels ministres de Crist que els duguin a ell, que és font de salvació» (cf. Renovació de les promeses sacerdotals). Compto i confio amb tots vosaltres, estimats preveres, per tirar endavant aquesta tasca tan important per a la vida de la nostra Església.

Fa un parell d'anys que el Sant Pare està urgint tota l'Església, sobretot les Esglésies d'antiga tradició cristiana, a una nova evangelització. Ha creat una Comissió pontifícia especialitzada i s'estan oferint serveis i materials per dur a terme aquesta nova evangelització. A finals del segle XIX i principis del XX aquella antiga societat cristiana es va començar a deteriorar. La cultura es va secularitzant i es fomenten i proposen models de vida sense Déu. Entra d'una manera radical el materialisme. Ens trobem amb una societat en la qual el cristianisme, sense deixar d'estar-hi socialment i culturalment present, no conforma la vida dels seus homes i dones. Així podríem dir que la nova evangelització és com una invitació a retrobar la profunda riquesa humana i sobrenatural de la identitat cristiana. Amb la rehabilitació de l'edifici del Seminari, entre altres coses, tenim un espai per a facilitar la nova evangelització. Val a dir també que per a nosaltres no és una cosa nova, ja que en el Pla pastoral actual, en els objectius 2 i 3, expressàvem aquesta preocupació evangelitzadora. El 2n demana «Urgir en els cristians i cristianes laics el compromís social pel Regne en la nostra societat d'avui i d'aquí», i el 3r es proposa «La transmissió de la fe als joves i la seva inserció a l'Església». Jo diria que estem en sintonia amb la preocupació i el treball de tota l'Església en el treball d'anar construint el regne de Déu per portar-lo a la seva plenitud. Us vull llegir unes paraules que Mons. José Octavio Ruiz Arenas va pronunciar en la conferència de la inauguració de la rehabilitació de la primera fase de l'edifici del Seminari. Les trobo d'una gran lluminositat per a tots: la nova evangelització «no es tracta d'un missatge nou, diferent al de sempre, perquè prediquem el mateix Jesucrist d'ahir, d'avui i de sempre, ni tampoc de noves estratègies o mètodes nous i cridaners per a atraure les persones. En realitat es tracta de tornar a "l'amor primer" del qual ens parla el llibre de l'Apocalipsi quan retreu a l'Església d'Efes: "Tinc contra tu que has abandonat el teu amor d'abans" (Ap 2,4). La nova evangelització està encaminada a fer possible que l'home i la dona d'aquesta societat secularitzada tornin a sentir l'alegria

de la presència, de la proximitat, de l'amor de Déu en les seves vides. Es tracta de tornar a la frescor mateixa de l'evangeli, per deixar-se sorprendre i meravellar per la paraula mateixa de Jesús, com va succeir quan ell va començar la seva vida pública. La gent que l'escoltava es preguntaven: "Què és, això? Una doctrina, nova, exposada amb autoritat!", i es meravellaven dels signes que feia Jesús (cf. Mc 1,27). Les paraules de Jesús resultaven no solament noves sinó eficaces. Però no eren només la seva manera de dir, o de fer, el que marcava la novetat, era la persona mateixa de Jesús: el Verb de Déu fet carn, la irrupció de Déu en la nostra existència. És ell mateix qui sempre és nou per a tota la humanitat, i per la gràcia de l'Esperit Sant les seves paraules són sempre actuals.» Ens toca a tots fer esforços encaminats a promoure el retrobament amb Crist i el redescobriment del baptisme com a do i crida a un compromís sincer amb el que Crist significa i representa. Els mitjans utilitzats en la primera evangelització són els que necessitem avui. I jo els resumiria amb testimoniatge personal i col·lectiu de vida creient per part de tots, fidels i pastors; testimoniatge de caritat, d'alegria i de servei envers tots els nostres conciutadans.

L'Any de la fe que el Papa ha convocat i que començarà el proper 11 d'octubre, en el qual ja hem començat a treballar en els diversos Consells de l'arxidiòcesi, ens ajudarà a revitalitzar la fe de tots i a tirar endavant aquest projecte, jo diria engrescador, de viure amb plenitud i de transmetre amb nou vigor l'evangeli, la bona nova que hem rebut.

No puc acabar sense anunciar-vos amb goig que el procés per a la beatificació del bisbe Borràs i companys màrtirs ha entrat a la recta final. Ja es troba en la fase de passar a la Comissió de Cardenals, des d'on, en cas que s'aprovi, ja s'entregarà al Sant Pare perquè en declari la beatificació. Preguem perquè molt aviat puguem lloar el Senyor pel testimoniatge d'aquells que, a imitació de Jesucrist i testimoniant-lo, van vessar la sang. Serà un dia gran per a la nostra Església de Tarragona.

Acabo amb el meu reconeixement i felicitació als mossens Isidre Foguet, Joan Llord, Joan Curieses i Manuel Pascual, que al llarg d'aquest any celebren els cinquanta anys d'ordenació sacerdotal. És molt bonic i joiós tenir-vos, ser amb vosaltres, aprendre de la vostra experiència i de la vostra donació a l'Església i als germans. En nom de tota l'arxidiòcesi, de tots els mossens i de totes les persones que heu servit al llarg d'aquests cinquanta anys, moltes gràcies i que el Senyor us ompli de benediccions i d'aquella pau i alegria que només ell pot donar.

Que la Mare de Déu, Mare de l'Església i Mare dels sacerdots, ens ajudi en el nostre pelegrinatge i en la consecució de tots els desitjos dels nostres cors.

HOMILIA

en la vetlla de Santa Maria. Montserrat, 26 d'abril de 2012

«I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva», acabem de sentir a l'Evangeli de Sant Joan.

Benvolgut pare abat, molt estimats monjos de Montserrat, joves, germanes i germans,

Sí, Maria —aquí a Montserrat— és a casa nostra. I, nosaltres, que som deixebles de Jesús i seguim les passes centenàries dels qui ens han precedit, pugem a la muntanya santa, any rere any, per expressar-li que l'acollim de tot cor a casa nostra, com va fer Joan.

És preciosa, aquesta celebració de la vetlla de Santa Maria en la nit que precedeix a la festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya. Moltes gràcies, pare abat, per haver-me convidat a presidir-la.

Va ser també de nit quan sant Joan va acollir Maria després de la tan dolorosa experiència de la mort i de l'enterrament de Jesús. Podem imaginar la foscor exterior, i la tristor interior en l'ànima del deixebles en aquella nit de dolor i en les hores que van seguir. L'únic escalf va ser la fe de Maria —com una discreta brasa entre les cendres—: ella sabia, creia, esperava.

Finalment va arribar el diumenge de Pasqua. Primer, de matinada, només va ser un rumor, després agitacions, corredisses, desconcerts..., una llumeta d'esperança, fins que, a poc a poc, es va anar fent palès, entre aquells pocs deixebles, que Jesús havia ressuscitat vertaderament. Ho hem reviscut fa poques setmanes encara, amb el preciós ritu de la llum amb què l'Església inicia la gran vigília de la Pasqua.

Avui, també de nit, hem pujat a vetllar la Mare de Déu en la vigília de la seva gran festa. Podem pensar que és com tots els anys. Però no. Mai no és com els altres cops, que ja han passat. Les «arrels cristianes de Catalunya», sobre les quals els nostres predecessors, bisbes, van publicar una preciosa carta pastoral, ara pesen sobre nosaltres. Ara som nosaltres els qui som avui aquí vetllant Maria, els qui tenim a les nostres mans la lluminosa notícia de Jesús ressuscitat. A nosaltres ens pertoca estendre-la en el nostre entorn, comunicar-la a la gent del nostre temps, aquí, a Catalunya, i arreu. Als peus de Maria hem d'acceptar aquesta nostra gran responsabilitat, actual i històrica, perquè hem de transmetre aquesta llum també a les noves generacions que vindran. Potser, davant la desproporció d'aquesta tasca, davant la complexitat del nostre món i la debilitat nostra —la de cadascú i la de tots plegats—, ens pot envair aquella mateixa foscor i feblesa que va envair els cors dels primers deixebles. Aquells homes atemorits, però després acompanyats —això sí— per Maria, van omplir el món conegut amb la llum de la seva fe. Nosaltres, avui, potser ens preguntem: podrem fer el mateix?

Sempre som i serem en la vetlla d'una nova tasca d'evangelització que cal i caldrà fer, perquè la història mai no s'atura. Però, en aquesta vetlla de Santa Maria de l'any 2012, som d'una manera especial en la vetlla d'una nova evangelització, perquè el nostre estimat pontífex, Benet XVI, ens ha convocat a un Any de la fe a partir del proper 11 d'octubre en ocasió dels 50 anys de l'inici del concili Vaticà II, el gran Concili del nostre temps: un any per a revifar la fe de tota l'Església. Demanem ja ara a la Mare de Déu aquest gran do.

Moltes vegades els bisbes de Catalunya ens hem plantejat —i ens plan-tegem— com dur a terme aquest repte de fer una nova evangelització avui. Vam fer sobre aquest tema una carta col·lectiva.¹ No és preocupació, però, exclusiva nostra. El Sant Pare ha creat un dicasteri nou només amb aquesta missió. I ell mateix es preguntava fa poc: «¿Com anunciar l'Evan-geli? De quina manera la fe, en tant que força viva i vital, pot arribar a ser avui realitat? I es responia ell mateix: «Certament, cal fer moltes coses. Però fer, per si sol, no resol el problema. El nucli de la crisi de l'Església a Europa» —deia Benet XVI— «és la crisi de fe.» I conclouïa el sant Pare: «Si no hi trobem una resposta, si la fe no adquireix nova vitalitat, amb una convicció profunda i una força real gràcies a l'encontre amb Jesucrist, totes les altres reformes seran ineficaces.»² Són paraules valentes del Sant Pare que vertaderament ens orienten.

Mireu, germans, les tres primeres lectures que hem llegit ens parlen de «la gran victòria del Senyor»;³ que Déu ens farà «cèlebres i envejables per tots els pobles de la terra»;⁴ que «Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells».⁵ És l'anunci del gran esdeveniment de Jesucrist entre els homes, de l'home-Déu, que ens du el seu regnat, la seva victòria, la seva redempció, el seu amor.

És cert que ningú no ha vist Déu. Ell és esperit infinit, plenitud de bé, totpoderós, etern. Nosaltres, però, pel do gratuït de la fe ens hem trobat amb Jesús, hem conegut els fets de la seva vida admirable, els seus ensenya-ments, la seva mort mansueta enmig de tota la injustícia, la seva resurrecció gloriosa i la seva ascensió al cel... Nosaltres, doncs, ¿podem dir de debò que no coneixem Déu? Certament, no ens és donat conèixer la seva divinitat, però en la meravella de la humanitat santíssima de nostre Senyor Jesucrist ens és donat saber fins a quin punt n'és, d'amorós, aquest bon Déu nostre. Un Déu que fins i tot es fa present físicament al costat nostre després de les paraules consecratòries del sacerdot en l'eucaristia i que roman ama-

¹ *Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor*, 23 de març de 2007.

² Discurs de Benet XVI a la cúria romana, 22 de desembre de 2011.

³ Èxode 15,19-21.

⁴ Sofonies 3,14-20.

⁵ Apocalipsi 21,1-5.

gat i pacient per nosaltres al sagrari; un Déu que té ja disposat el perdó de tots els nostres pecats per l'absolució que administra el sacerdot en el gran sagrament de la reconciliació...; un Déu així, ¿no és per a fer tornar tots els homes bojós d'amor i d'alegria? És verament lluminosa la nostra fe, que pot omplir de joia i felicitat tota la nostra vida, tots els nostres dies.

Per expressar aquest l'amor inefable que ens té el bon Déu, l'autor del Càntic dels càntics en el fragment que hem llegit posa en boca de l'espòs el seu tendre amor per l'esposa. És l'amor de Jesús, per nosaltres, per l'Església, per tots els homes, per la primera criatura, Maria:

Esposa i germana, m'has robat el cor;
m'has robat el cor d'una sola mirada
i amb una perla del teu collaret.

No. No som nosaltres els qui hem de fer la nova evangelització. És —serà un cop més— Jesús, que ve, que fa, que enamora, que il·lumina, que alegra, que guareix, que evangelitza... Ell és la llum. Nosaltres rebem la seva llum i n'hem de ser apòstols per tots els camins del nostre món i del nostre temps. Però és ell qui atrau les mirades i el cor. Perquè Jesús sempre atrau: Ell, que és el rostre de l'amor infinit de Déu pels homes.

Tant de bo aquesta vetlla de Santa Maria signifiqui per a cadascun de nosaltres una renovació sincera de la fe, com ens convoca el Sant Pare en ocasió del cinquantenari del concili Vaticà II. Que tornem a fixar els nostres ulls en nostre Senyor Jesucrist, per tal de seguir-lo de veritat, buscant-lo amb un nou afany en l'evangeli, en els sagraments, en la pregària, en l'eucaristia, en la contemplació diàries... i en l'amor als altres.

Per dur Crist als altres l'hem de trobar primer nosaltres. El Sant Pare ens fa una crida molt específica a tornar a llegir i meditar els textos del concili Vaticà II, i els del Magisteri dels darrers grans pontificats de Pau VI i Joan Pau II. També del Catecisme de l'Església catòlica i del seu Compendi, redactats per a recollir amb autoritat magisterial els textos d'aquell gran concili ecumènic. Deixeu que hi afegeixi la relectura del text del nostre concili provincial Tarraconense de 1995, que va recollir les orientacions del concili Vaticà II a casa nostra.

El concili Vaticà II sens dubte va ser l'esdeveniment que va marcar més profundament la història de l'Església en el segle passat. Sota la inspiració de l'Esperit Sant van ser aprovats tots els documents que componen ara una gran riquesa, que cal interioritzar plenament i desenvolupar amb fidelitat al que es diu. És hora de fer tots una segona lectura, com ho demana el Sant Pare, d'allò que, sota la guia de l'Esperit Sant, Déu ens va donar per a aquests temps nostres.

Quan, en acabar el jubileu de l'any 2000, Joan Pau II va voler redactar un text que fos programàtic per a la tasca de l'Església en el nou mil·lenni, va

publicar una Carta de contingut ben actual: «Al llindar del nou mil·lenni.» Allí el Sant Pare tornava a posar en primer lloc l'encontre personal amb Jesucrist, la prioritat de la gràcia i de la pregària, de la contemplació del rostre de Crist. Un horitzó que no queda limitat a alguns pocs dins l'Església: tots hi són cridats: bisbes, sacerdots, monjos i religiosos, persones casades o cèlibes, joves i grans, infants també.

Res no s'encomana més i millor que la fe viscuda amb naturalitat i l'estimació veritable als altres. Hem llegit a la primera lectura que Maria, la germana d'Aharon «prengué a la mà el tamborí, i totes les dones sortiren al seu darrere amb tamborins, tot dansant». La gent li va al darrere perquè —així ho diem— «ho viu». La fe és per a viure-la. Aquesta és la millor manera de comunicar-la. En aquest mateix sentit deia Teresa de Calcuta que el cristianisme no és una simple fe, sinó una vida.

Però, aquesta Maria del llibre de l'Èxode, ¿no és, potser, una imatge de la Maria nova, de la Mare de Déu? L'esguard amorós i la protecció de la Mare de Déu sobre tots els cristians té una relació molt gran amb la fe en Jesucrist. És ella, la nostra Mare, qui ens fa cantar; és ella qui ens porta l'alegria, perquè ens porta Jesús, també en els nostres temps.

En aquesta hora d'evangelització, omplim-nos, doncs, de l'esperança en la força de l'Esperit Sant. A més, tenim sempre Maria asseguda en el tron majestuós d'aquesta muntanya, vora nostre i alhora «vora la creu».

ESCRIT

per a la Memòria de Càritas Diocesana

CAMINAR JUNTS CAP A UN NOU MODEL SOCIAL MÉS HUMÀ

Un cop més, en presentar la Memòria anual de Càritas Diocesana de Tarragona, he de recordar la difícil situació social i econòmica del nostre país, amb l'atur com a protagonista i amb tantes famílies patint greus mancances de tot tipus. Cal, doncs, que el meu missatge sigui, per una part, esperançador, i per l'altra, d'agraïment a totes aquelles persones que porten a terme l'encomiable tasca de Càritas, ara més necessària que mai.

Càritas realitza aquesta labor dia rere dia, en nom de tota la comunitat cristiana, pels més desfavorits de la nostra societat. Aquest és un compromís que pretén, en la mesura de les nostres possibilitats, suavitzar aquesta difícil situació econòmica que travessa el país.

Càritas ha estat a prop de moltes famílies i persones que durant aquest any han patit la crisi, una crisi que hauria de ser una oportunitat per a assentar les bases d'una nova societat, més justa, més fraterna, més solidària i propera a la realitat dels qui viuen en la pobresa i l'exclusió; un model de

societat que rescati la persona perquè es pugui realitzar el voler de Déu: que visquin en solidaritat i comunió amb els altres.

La base d'aquest model busca l'ampliació i millora de les condicions de vida de totes les persones, situant la satisfacció de les seves necessitats bàsiques i socials en el centre de totes les aspiracions col·lectives. Com diu el sant pare Benet XVI a l'encíclica *Caritas in veritate*, la dignitat de la persona i les exigències de la justícia requereixen, sobretot avui, que les opcions econòmiques no facin augmentar de manera excessivament i moralment inacceptable les desigualtats, i que es continuï cercant com a prioritat l'objectiu de l'accés al treball per part de tots o que el mantinguin.

Com sempre, les paraules de Jesús a l'Evangelí ens assenyalen el camí a seguir: «Busqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, i tota la resta se us donarà de més a més» (Mt 6,33).

Vull donar el meu sincer agraïment a tots els voluntaris per la seva acció caritativa, que és, en ella mateixa, evangelitzadora. La seva tasca convida a obrir camins, a treballar en xarxa, a obrir, en definitiva, l'esperança. La comunitat cristiana ha de ser testimoni de fe, i Jesucrist, el model i acompanyant.

Com diu la campanya de Càritas: «Viu senzillament perquè altres senzillament puguin viure.» És una idea de viure que, a partir del concepte de *família humana*, apel·la per una nova manera d'entendre el món; una proposta que té com a objectiu caminar junts cap a un nou model social més humà, més evangèlic i més just.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 5 d'abril de 2012, Dijous Sant

PARAULES

en la Jornada Anual de Justícia i Pau, en la trobada catalanobalear. Tarragona, 20 d'abril de 2012

L'APORTACIÓ SOCIAL DEL CRISTIANISME

Monsenyor Santiago Gómez, membre de la Comissió Episcopal de Pastoral Social; senyor Xavier Puigdollers; doctor Eduard Ibáñez; estimats amics,

Saludo amb tot el meu afecte els assistents a la Jornada Anual de Justícia i Pau en la seva trobada catalanobalear. Em plau inaugurar la Jornada d'enguany en una ciutat que des dels seus inicis romans ha estat exemple de terra d'acollida i de persones disposades a defensar el dret de viure amb justícia i en pau.

És sabut que Tarragona va ser una de les primeres comunitats cristianes de la Hispània romana. Segons la tradició, sant Pau mateix va predicar-hi l'any 64. Més endavant, el bisbe sant Fructuós va morir l'any 259 martiritzat a l'amfiteatre de Tàrraco. Són unes de les primeres fites d'allò que podríem anomenar aportació cristiana al camí de la pau i la justícia. Certament, parlar de martiri no sembla el més adient per a referir-se a la justícia i a la pau. Però no convé passar per alt que el martiri és un acte d'estimació. És la renúncia a la violència per mostrar que hi ha uns valors més alts pels quals un pot donar la vida sense penedir-se'n.

En aquest sentit, voldria ara glossar breument unes paraules de Benet XVI en la seva recent carta apostòlica *Porta fidei*, amb la qual es convoca, a partir de l'octubre, l'Any de la fe. Aquest esdeveniment vol celebrar els 50 anys de l'inici del concili Vaticà II, i «els vint anys de la publicació del Catecisme de l'Església catòlica, promulgat pel beat papa Joan Pau II, amb la intenció d'il·lustrar a tots els fidels la força i bellesa de la fe».¹

Diu Benet XVI que «per la fe, molts cristians han promogut accions en favor de la justícia, per a fer concreta la paraula del Senyor, que ha vingut a proclamar l'alliberament dels oprimits i un any de gràcia per a tothom (cf. Lc 4,18-19)».²

I és ben cert. Els cristians de tots els temps, de la mà de tots els homes de bona voluntat, han estat conscients que la fe no és un sentiment, sinó un motor potentíssim per a l'acció vers el proïsme. L'amor és el primer manament de Jesucrist. Una fe sense obres de caritat no és la fe cristiana. És per això que Benet XVI, en la mateixa Carta apostòlica a la qual em referia, insisteix amb força: «L'Any de la fe serà també una bona oportunitat per a intensificar el testimoniatge de la caritat. Sant Pau ens recorda: “Ara, doncs, es mantenen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran” (1Co 13,13). Amb paraules encara més fortes —que sempre afecten els cristians—, l'apòstol Jaume diu: “De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: ‘Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos’, però no els dóna allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta. Potser algú replicarà: ‘Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meva fe’ (Jm 2,14-18).”

»La fe sense l'amor no dóna fruit, i l'amor sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament,

¹ Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 4.

² Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 13.

de manera que l'una permet a l'altra de continuar el seu camí. En efecte, molts cristians dediquen les seves vides amb amor a qui està sol, marginat o exclòs, com el primer a qui cal atendre i el més important a qui cal socórrer, perquè precisament en ell es reflecteix el rostre mateix de Crist. Gràcies a la fe podem reconèixer en els qui demanen el nostre amor el rostre del Senyor ressuscitat. “Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi” (Mt 25,40): aquestes paraules seves són un advertiment que no s'ha d'oblidar, i una invitació perenne a tornar aquest amor amb què ell té cura de nosaltres. És la fe allò que ens permet reconèixer Crist, i és el seu amor mateix allò que impulsa a socórrer-lo cada cop que es fa el nostre proïsme en el camí de la vida. Sostinguts per la fe, mirem amb esperança el nostre compromís en el món, esperant “un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia” (2Pe 3,13; cf. Ap 21,1).»

Amb aquestes paraules, se'ns recorda el nucli de l'aportació de la religió cristiana a la societat: l'amor al proïsme. Vivim en un món globalitzat i tecnificat en què convivim molt sovint amb dos dels productes més oposats d'aquesta tècnica: passem de la impressionant comunicació social gairebé instantània i global, a l'anonimat del nombre de seguidors, a l'anonimat de la massa informe. Ens cal tornar a valorar les persones una a una, amb independència de la seva nacionalitat o credo. La veritable justícia rau en l'actitud de donar a cadascú el que li pertoca. I, per damunt de tots els béns materials, l'estimació que li és deguda i que sovint oblidem. No hem nascut, cap de nosaltres, per a tenir coses, sinó per a estimar i ser estimats.

En aquest sentit, el cristianisme ens parla d'un amor que permet reconèixer en els altres no ja una persona digna, sinó el mateix Crist. Aquesta és, sens dubte, una manera de canviar el nostre món, que està assedegat de justícia i de pau.

Només em resta, per acabar, tornar a agrair l'amable invitació a presidir la sessió inaugural i desitjar que aquesta Jornada que amb tanta alegria acull el nostre arquebisbat estigui plena de fruits de comunió i de pau. Moltes gràcies.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ESCRIT

per a la Jornada missionera de les vocacions nadiues 2012

Benvolguts amics lectors,

Quan vaig ser a Madrid l'agost passat amb motiu de les Jornades Mundials de la Joventut, vaig poder ser testimoni que l'Església, malgrat el que es

diu i el que puguem veure a les nostres parròquies, està viva, i que els joves hi són. Això no pot ser una altra cosa que un motiu per a donar gràcies a Déu, i de joia i d'esperança per a nosaltres, que vivim en aquesta societat tan secularitzada. Eren tants joves i tan diversos, procedents dels quatre punts cardinals, que ens fa veure que l'Església és universal i que, sobretot, és una, que batega amb un mateix cor i que l'anima un mateix Esperit.

Aquest sentiment de formar tots un sol cos, de formar part d'una mateixa família, tot i que s'expressi amb moltes i diverses llengües, era molt intens a Madrid. Per tant, no ens podem deixar arrabassar l'esperança, ni la fe, ni la caritat. Tenim motius més que suficients per a confiar en el Senyor, que és qui porta la barca de l'Església; per esperar en ell, malgrat les dificultats, i per continuar engrescats i engrescant per a viure el precepte de l'amor.

Fa uns anys que les Esglésies d'aquesta vella Europa pateixen, en grau diferent, la manca de vocacions als diferents carismes de la vida consagrada: sacerdotal i religiosa. Però assistim també al declivi, molt seriós, de les vocacions al matrimoni cristià. Això, sens dubte, és una de les principals causes de la manca de les altres vocacions: si la família no anima, si la família no evangelitza, si la família no és Església domèstica, és molt difícil que es puguin revifar les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida religiosa.

La conseqüència immediata de la manca de vocacions a les nostres Esglésies és la vinguda de preveres d'altres latituds per ajudar les nostres comunitats. Ara ja no és estrany veure un capellà de l'Amèrica Llatina o de l'Europa de l'Est o, fins i tot, de l'Àsia, a les nostres esglésies i fent de rectors en moltes parròquies per tot Catalunya. I hem de donar gràcies a Déu per tot això: fa segles, els nostres missioners van creuar els mars per portar la Bona Nova a aquells pobles que encara no coneixien Jesucrist, portats pel foc evangelitzador fruit del precepte del Senyor: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt 28,19). Entre d'altres, fruit d'aquell zel evangelitzador són aquests preveres que han volgut venir fins a nosaltres per ajudar-nos a viure la nostra fe. I aquest foc evangelitzador s'ha de mantenir. És urgent encendre aquest foc en el cor dels nostres joves, però és també molt important fer tot el possible perquè aquest foc no s'apagui en aquelles Esglésies joves, comunitats que, moltes d'elles, estan patint fins i tot persecució i mort.

Estimats amics, per ells i per nosaltres, perquè som una mateixa Església, us prego que no oblideu aquestes comunitats: el diumenge 29 d'abril celebrarem la Jornada missionera de les vocacions nadiues. És una bona ocasió, no pas l'única, de fer visible el nostre agraïment i la nostra germanor envers aquestes Esglésies, filles nostres, però que avui ens estan ajudant tant a nosaltres.

Enguany es dóna la coincidència que, aquest mateix diumenge és l'anomenat del Bon Pastor. En aquesta felicitat escaïença hem de prendre

consciència de la relació tan estreta que hi ha entre l'anunci de l'evangeli i la crida vocacional. Això serveix tant per a nosaltres com per a la tasca missionera, que no s'acaba mai perquè cada nova generació ha de rebre l'anunci de la Bona Nova de Jesucrist. I no estem sols en aquesta missió que mai no acaba: tenim amb nosaltres Maria. Ella és la primera evangelitzadora i, com diu el lema d'enguany, «ella encoratja les vocacions en la missió». Ella sempre és al costat nostre i ens anima: «Feu tot el que ell us digui.»

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Abril de 2012

ALS QUATRE VENTS

392. EL GOIG DE REBRE CRIST

1 d'abril de 2012

Un any més, gràcies a Déu, ens disposem a celebrar el Diumenge de Rams, pòrtic de la Setmana Santa, i ho fem amb la felicitat pròpia d'aquest dia, conscients que ens introdueix en la passió de Crist, però sabent també que la seva última paraula va ser la resurrecció: la vida triomfa sobre la mort.

L'evangeli ens narra l'escena amb detalls especials. Als afores de Jerusalem, Jesús munta un ase, que per ordre seva han aconseguit els seus deixebles, perquè es complissin les profecies d'Isaïes i de Zacaries. Quan el veuen arribar, els habitants de la ciutat, sobretot els pelegrins que acampaven a l'Hort de les Oliveres, tallen branques dels arbres i estenen els seus mantells en signe de benvinguda, mentre criden joiosos: «Beneït el qui ve en nom del Senyor!, Hosanna!, Hosanna al Fill de David!», amb paraules del Salm 118 que havien meditat moltes vegades.

Jesús, que abans sempre havia rebutjat els elogis, que s'amagava quan el volien proclamar rei, deixa fer, en aquest cas. És l'última vegada que visita la Ciutat Santa i sap que l'espera la mort. Ha plorat contemplant Jerusalem, però permet aquesta expressió d'alegria. Cada cosa té el seu temps en els plans de Déu. Potser vulgui ensenyar-nos que també així s'esdevindrà en la nostra vida: temps per a l'alegria i temps per l'aflicció, però sempre amb esperança si vivim en comunió amb Déu.

Benet XVI, reflexionant sobre la joiosa entrada de Jesús a Jerusalem, assenjala que l'Església representa aquesta escena en la seva litúrgia mitjançant la processó de Rams, que inclou la nostra condició de caminants, de peregrins. Però no ho fa com a record d'un fet històric només, sinó

conscient que aquell qui va venir un cop continua venint a nosaltres en l'eucaristia.

Cada vegada que celebrem el misteri eucarístic i ens disposem a rebre el cos de Crist, al costat del reconeixement humil de la nostra petitesa —«Senyor, no sóc digne...»— hem d'acollir-lo amb aquella alegria que va moure la gent a cridar: «Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor!»

Els cristians hem de ser persones alegres: al temple, al carrer, a l'ascensor, a les oficines... en la contrarietat. Així donarem testimoni de Crist. Amb el goig amb què experimentem la companyia de Crist podrem ajudar altres persones en les seves necessitats materials i espirituals.

El Diumenge de Rams és un bon dia per a preguntar-nos si vivim el cristianisme, no com un catàleg d'obligacions, sinó com una festa.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

393. LA PRINCIPAL FESTA CRISTIANA

8 d'abril de 2012

Cap a l'any 56 sant Pau va escriure als de Corint (15,3-5): «Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut: Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escriptures, i fou sepultat; ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i s'aparegué a Cefes i després als Dotze.» El que l'Apòstol fa és recollir una tradició, certament recent, que va rebre després de la seva conversió camí de Damasc. I és que la resurrecció de Crist, veritat culminant de la nostra fe, va ser creguda i viscuda per la primera comunitat cristiana, és a dir, en temps dels Apòstols, i des de llavors fins ara.

La celebració de la Pasqua és la principal festa de l'Església, juntament amb la Nativitat. Aquell Jesús que va néixer a Betlem, després de la seva vida a la terra va morir i va ressuscitar. Al final de la Setmana Santa, en la qual hem meditat sobre la seva passió i mort, és lògic que els cristians visquem el goig incommensurable de la seva tornada a la vida, i no a la vida terrenal, sinó a la vida eterna.

Crist no va ser el primer ressuscitat segons com entenguem aquesta paraula. L'evangeli ens explica casos d'altres persones que van morir i van ser ressuscitades, com Llätzer o el fill de la vídua de Naïm. Però aquestes persones, passats uns anys, van tornar a morir. Crist, en canvi, ressuscita i viu ja per sempre. És garantia que també nosaltres, si li som fidels, accedirem a una vida sense fi en la glòria de Déu.

La veritat històrica de la resurrecció de Crist es basa en múltiples testimonis de persones que el van veure: els Dotze, els caminants d'Emmaús, les dones, «més de cinc-centes persones», segons sant Pau.

Avui desitjo fixar-me en dos detalls significatius del relat evangèlic. Un és que els primers testimonis de la resurrecció són dones: Maria Magdalena i les que l'acompanyaven a visitar el sepulcre. Són elles les que alerten Pere i els seus companys del que ha passat. Això ens confirma que Jesús, encara que no les va cridar per formar part dels Dotze, les estimava molt i les va escollir per donar el primer testimoniatge. També a l'Església catòlica, encara que no accedeixin al sacerdoci, les dones són apreciades en la seva dignitat en res inferior als homes i, sovint, molt més dignes d'admiració.

Un altre detall significatiu: als Apòstols no els va ser fàcil acceptar el fet de la resurrecció. Pere i Joan corren a assegurar-se'n per ells mateixos. Tomàs rebutja fins i tot el testimoni posterior dels seus companys conforme Jesús havia estat amb ells, i es nega a creure-ho sense una constatació directa.

Precisament aquest dubte es convertirà en una prova més del fet cert i una confessió de fe que repetim cada dia a la missa. Els dubtes de fe, l'agnosticisme respectuós, no són una ofensa per als creients; poden ser el camí per a un encontre ple amb Crist, que va morir per tots i va ressuscitar per donar-nos a tots la vida eterna.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

394. LA MISERICÒRDIA DE DÉU I LA NOSTRA

15 d'abril de 2012

El 22 de febrer de 1931 la monja polonesa Faustina Kowalska (1905-1938) va escriure en el seu diari una experiència singular: la seva primera revelació de la Misericòrdia de Déu. Va anotar: «A la nit era a la meva cel·la quan vaig veure el Senyor Jesús vestit de blanc. Tenia una mà alçada en posició de beneir i l'altra tocant-se el vestit, que semblava obert sobre el pit. Brillaven dos llargs raigs, un de vermell i un altre blanc. La meva ànima estava plena de por, però alhora plena de felicitat. Després, Jesús em va dir: «Pinta una imatge meva segons aquesta visió amb la inscripció: "Jesús, en vós confio." Desitjo que aquesta imatge sigui venerada primer a la teva capella i després arreu del món.»

Així ha estat. Joan Pau II va tenir una estima especial a la devoció nascuda d'aquesta aparició de Crist. Va beatificar sor Faustina Kowalska el 1992 i la va canonitzar l'any 2000, el mateix any en què va establir que el segon diumenge de Pasqua se celebrés a l'Església la festa de la Divina Misericòrdia.

Aquest diumenge ens disposem, doncs, a meditar sobre aquest do diví, que ja al principi de la humanitat es va manifestar quan Déu va fer la promesa d'un Redemptor. En complir-se la plenitud dels temps, Jesús va néixer de Maria Verge, que exclamaria en el cant jubilar del Magníficat: «La seva misericòrdia s'estén de generació en generació.»

També en la nostra, tan necessitada del perdó de Déu i de la seva mirada amorosa, la invocació a la misericòrdia divina és la font de la nostra esperança. En efecte ¿quina solució ens queda quan en la vida sembla que se'ns tanquen totes les portes? Penso, sobretot, en tantes persones atribolades per dolors físics, i també morals, que encara són més durs. El recurs a la Divina Misericòrdia és l'única solució per a no desesperar.

I penso sobretot en la nostra responsabilitat. Si Déu actua amb el seu cor amorós, també ens demana que actuem així nosaltres amb els germans més necessitats. Mitjançant paràboles ens va ensenyar que no hem de passar de llarg davant el patiment dels altres. Fins i tot va exclamar un cop: «Misericòrdia vull, no sacrificis!», davant una forma d'entendre la religió desencarnada, feta de rituals.

Jesús és exemple de misericòrdia perquè la practiquem en abundància. La crisi econòmica en què vivim ens ha d'impulsar a pensar més que mai en els pobres, en les persones que viuen soles, en les que no tenen casa o estan a punt de perdre-la, en les que no arriben a final de mes per la reducció de salaris o per la condició d'aturats, en les que passen fam.

En aquest sentit vull elogiar una vegada més l'actuació d'organitzacions com Càritas i tantes altres que tenen com a motiu fundacional aquest ajut. La seva actuació, com el voluntariat, és una forma encomiable d'exercitar la misericòrdia, que, encara que sembli humana, és divina.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

395. SANT JORDI I LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

22 d'abril de 2012

En aquesta setmana que es presenta, Catalunya celebra dues festes entranyables: Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. El destí sembla haver-les unit perquè, recolzant-se l'una en l'altra, sigui encara més destacable l'arrel cristiana d'unes jornades tan populars.

Ambdues van associades a llegendes medievals. Però aquesta antiguitat de segles no n'ha disminuït la importància, sinó que, per contra, l'augmenta en el cor dels catalans.

Sant Jordi, segons una llegenda, era un militar romà del segle III, de la Capadòcia (Turquia), que es va negar a seguir l'ordre de l'emperador Dioclecià de perseguir els cristians, per la qual cosa va acabar martiritzat i decapitat. Es va enfrontar a un drac insaciable quan estava a punt de menjar-se la princesa, filla del rei. Amb la seva llança el cavaller li va donar mort. L'escena se situa en diverses geografies, i una d'elles és Montblanc. Seria allí on el sant va matar el drac i va veure com de la seva sang naixia una rosa.

Per descomptat, no parlem de ciència, sinó de llegendes, però el que queda és que el bé acaba vencent el mal i l'amor derrota l'odi. La rosa que es regala cada 23 d'abril és símbol de l'amor. La bellesa d'aquesta tradició l'ha fet molt popular i exportable, sobretot quan a Catalunya l'amor s'uneix a la cultura amb el regal d'un llibre. Aquesta tradició és més recent, arrenca de 1926, però s'ha consolidat fins al punt que la rosa i el llibre són avui símbols inseparables de la festa.

També la Mare de Déu de Montserrat té la seva llegenda de temps medievals. Uns pastors l'haurien trobat en una cova després que una llum a la muntanya n'hauria indicat la presència. Com en tantes altres tradicions semblants, van ser vans els intents de trasllat, en aquest cas a Manresa, i es va construir al lloc una ermita, precedent a l'actual santuari.

Montserrat inspira Catalunya. Ho va destacar, com ningú, Mn. Cinto Verdaguier, amb versos inoblidables i el cant excels del Virolai. Cada any són incomptables els pelegrins que pugen a la muntanya que és diferent de totes, no només per la seva orografia, sinó per la seva espiritualitat. Com sant Ignasi en el seu dia, milions de persones han trobat al costat de la Mare de Déu de Montserrat la pau espiritual i l'orientació de les seves vides.

Des de Tarragona s'organitzen moltes visites a Montserrat, a part de les familiars. Fins i tot hi ha marxex per recórrer el camí a peu, amb l'emoció d'acostar-se a cada hora a la destinació fixada. Així també ha d'esdevenir-se en la nostra vida. La Mare de Déu ens espera en la seva muntanya santa i a tot arreu. A Montferri tenim una referència propera d'aquesta devoció en el bell santuari obra de Josep Maria Jujol.

Que siguin dos dies, el 23 i el 27, que quedin emmarcats en el calendari de la nostra vida com a símbols de l'amor a Déu i als altres i d'amor a la nostra Verge moreneta.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

396. NOSTRA MARE

29 d'abril de 2012

És molt conegut el gest martirial del franciscà polonès Maximilià Kolbe, el qual, al camp d'extermini d'Auschwitz, va canviar la seva sort per la d'un presoner condemnat a mort, oferint la vida en sacrifici.

Ho és menys la seva devoció mariana. Era tanta que va sentir l'impuls de fer conèixer Maria fundant per a això alguna publicació divulgativa. El superior del convent li ho va autoritzar, però sempre que aconseguís per part seva els diners necessaris. Segons ell mateix va explicar més tard, era tanta la vergonya que sentia que la primera vegada que va anar a una casa a demanar almoïna, es va apartar de la porta dues o tres vegades abans de decidir-se a trucar el timbre.

Els pocs diners recollits en aquestes visites només li van permetre treure un número de la publicació, però un donatiu inesperat li va possibilitar després treure el segon, i la Providència es va manifestar amb ímpetu tan gran que la revista va anar creixent, sumant en cada edició milers d'exemplars i arribant al milió quan va esclatar la II Guerra Mundial, principi de la fi de la vida del pare Kolbe.

Quina relació cal establir entre la intensa devoció mariana del franciscà i el seu gest sublim de sacrifici? És fàcil deduir-ho: qui estima tant la Mare, estima també els fills. L'amor a Déu i a la seva Mare santíssima no es queda en un mateix, sinó que es projecta en els altres.

La Verge Maria va ser, per designi diví, la Mare de Déu, i per donació de Jesús des de la creu, la mare de Joan i en ell de tots nosaltres. L'«aquí tens la teva Mare» ha de ressonar a les nostres oïdes com ressonaria en el cor del jove deixeble durant la seva llarga vida i en la seva vellesa a Patmos.

A les portes del mes de maig, sempre tan marià, m'agradaria que tots reflexionem sobre aquest privilegi cristià de tenir Maria com a mare. La tradició ha deixat moltes petjades de la devoció secular: pràctiques com el rís de l'*angelus*, el sant rosari o les tres avemaries, l'ús de la medalla o l'escapulari; esglésies i ermites sembrades als pobles i al llarg dels camins; santuaris als qual acudim en pelegrinatge i romeria...

Per fortuna no haurem d'afrontar patiments com els del pare Kolbe i tants altres màrtirs, ni persecucions com en altre temps van patir també a Catalunya els cristians. Però sí que patim o patirem tots la contrarietat d'un fracàs, d'una malaltia, d'una preocupació greu, d'un contratemps que ens entristeix. És el moment de dirigir-se a Maria, que, al peu de la creu de Crist, es va mantenir ferma, sense més llàgrimes per vessar perquè ja les havia vessades totes.

I si en comptes de patiments, passem per un temps d'alegria, mirem també la Mare de Déu, aixequem-hi els nostres ulls en acció de gràcies. En dies assolellats de l'esperit o enmig de la tempesta, ella és la nostra mare i podem confiar-nos a la seva protecció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE *del mes d'abril de 2012*

Diumenge 1

A la Catedral, presideix la solemne benedicció, processó i eucaristia del Diumenge de Rams.

A l'Ajuntament de Tarragona, assisteix a l'acte de lectura del pregó de la Setmana Santa 2012 i és convidat al dinar institucional.

A la tarda, presideix el solemne via crucis per les muralles, organitzat per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Tarragona.

Dilluns 2

A la Catedral de Tarragona, presideix la solemne missa crismal.

A l'aula Santa Tecla del Centre Tarraconense El Seminari, presideix els actes de la jornada sacerdotal, durant la qual Mn. Manuel M. Fuentes i Gasó, director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà i canonge arxiver, pronuncia una conferència sobre «Els nostres màrtirs (1936-1939)». A continuació, al menjador del Seminari Menor, tots comparteixen el dinar de germanor.

Rep visites.

Al vespre, presideix el via crucis organitzat per l'Associació La Salle, la Confraria de Sant Magí i la Confraria del Davallament, pels carrers de la Part Alta de Tarragona.

Dimarts 3

Rep visites.

Al vespre, presideix la processó de la Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona.

Dimecres 4

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, és entrevistat per l'emissora local de ràdio Cadena Ser Tarragona.

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, presideix el rosari de dolors i la posterior Processó del Dolor, organitzats per la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió.

Dijous 5

Rep visites.

A la Catedral, celebra l'eucaristia de la Cena del Senyor.

Divendres 6

A la Catedral, fa el sermó anomenat popularment de la Bufetada, i després participa en el via crucis pels carrers de la Part Alta de Tarragona.

A Valls, participa en el via crucis que transcorre pels carrers de la ciutat des de l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó fins a l'església arxiprestal de Sant Joan Baptista.

A la Catedral, presideix l'acció litúrgica de la passió i mort del Senyor.

A Reus, participa en la processó de les Tres gràcies.

Al vespre, a Tarragona, participa en la processó del Sant Enterrament.

Dissabte 7

Al matí, a la Catedral, amb el Capítol, presideix la celebració de l'ofici de lectura i laudes.

A la Catedral, amb el Capítol, presideix les solemnes vespres. A continuació, participa en el rés de la Corona de Dolors que organitza la Confraria de la Mare de Déu de la Soledat, i posteriorment acompanya la processó de retorn de la Mare de Déu a la seva església.

A la Catedral, presideix la solemne vetlla pasqual.

Diumenge 8

A la Catedral, presideix la missa pontifical de Pasqua.

Dina amb els mossens de la Residència sacerdotal de Tarragona i els porta la típica mona de Pasqua.

Dimarts 10

Rep visites.

Dimecres 11

Rep visites.

A Reus, presideix l'assemblea anual ordinària de Càritas Interparroquial.

Dijous 12

Rep visites, entre d'altres la del P. Provincial dels Missioners Claretians, P. Màxim Muñoz.

Visita les seccions de preescolar i primària del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona, durant la qual manté una trobada amb els alumnes i es reuneix amb l'equip directiu i amb els professors.

A la seu del Museu Bíblic Tarraconense, presideix l'acte de presentació del nou diorama sobre el martiri de sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi i de la maqueta del vaixell del segle I del llac de Galilea, i la inauguració de l'exposició «D'Abraham a Fructuós» de l'artista Lucas Bravo.

Divendres 13

A l'aula Santa Tecla del Centre Tarraconense El Seminari, assisteix a la II Conferència i Concert de Pasqua organitzats per l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona i l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem.

Dissabte 14

A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la XXIII reunió del Consell Pastoral Diocesà.

Dina a la seva residència amb els seminaristes diocesans i el rector del Seminari.

Al monestir de la Immaculada de Valls, de les monges Mínimes, celebra l'eucaristia en ocasió de la professió temporal de sor Anastacia del Sagrado Corazón de Jesús.

Diumenge 15

A la Catedral, presideix la solemne eucaristia conventual en la festa de la Divina Misericòrdia.

A la tarda, a la Catedral, administra el sagrament de la reconciliació als fidels aplegats amb motiu de la festa de la Divina Misericòrdia.

Al vespre, a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Vilabella, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 16

Rep visites.

Visita la comunitat dels pares Jesuïtes de Torreforta i és convidat a dinar amb ells.

Dimarts 17

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 240 del Consell Episcopal.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió de la comissió coordinadora del Consell del Presbiteri.

Rep visites.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Al vespre, al Centre Tarraconense El Seminari, presideix l'assemblea de participants en el projecte de la Fundació Bona Nit.

Dimecres 18

Rep visites.

A Barcelona, presideix la reunió mensual dels delegats d'Ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).

Al Seminari Major Interdiocesà de Barcelona, celebra l'eucaristia amb l'equip rector i amb els seminaristes i comparteix amb ells el sopar.

Dijous 19

Rep visites, entre d'altres el P. Ramon Domènech Castells, o.f.m., vicepostulador de la causa de canonització del beat Bonaventura Gran.

A la tarda, a la sala d'actes del Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona, participa en l'acte de presentació del llibre *L'església parroquial de Santa Maria Magdalena de la Masó*.

Al vespre, a l'aula Santa Tecla del Centre Tarraconense El Seminari, participa en una taula rodona sobre el tema «Crisi de valors i esport», dins del cicle de conferències que, sota el lema «2012, any de reptes, any d'idees: els valors en la societat», organitza l'Associació d'Antics Alumnes i Amics del Seminari de Tarragona.

Divendres 20

Rep visites.

Al Col·legi Aura, participa en els actes de comiat de la imatge de la Mare de Déu del Claustre.

Al refugi n. 2 del Moll de Costa del Port de Tarragona, participa en l'acte d'inauguració i fa la benedicció de la I Fira Solidària organitzada per la Fundació Catalana de Suport a la Gent Gran.

Al Col·legi de les Teresianes de la Rambla Nova, participa en la sessió inaugural de la Jornada anual de la Comissió General de Justícia i Pau d'Espanya que se celebra a Tarragona durant els dies 20 i 21 d'abril.

Dissabte 21

A Cornudella de Montsant, visita el Mas d'en Lluc i comparteix el dinar amb els interns i terapeutes.

A l'església parroquial de Sant Esteve de Vila-seca, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 22

A la capella del Col·legi Santa Teresa de Jesús de Tarragona, celebra l'eucaristia amb els membres de la Comissió Nacional de Justícia i Pau d'Espanya.

A Vinaixa, participa en els actes del XXX Aplec arxiprestal de l'Urgell-Garrigues: visita a la vila, dinar de germanor, concert de les corals infantil i sènior i, finalment, eucaristia concelebrada amb tots els mossens de l'arxiprestat.

Dilluns 23

Viatja a Roma per assistir a la defensa de tesi doctoral de Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón.

De dimarts 24 a dimecres 25

Participa en la XCIX assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

Dijous 26

Al matí i fins al migdia, participa en la XCIX assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

Al vespre, al monestir de Santa Maria de Montserrat, presideix l'eucaristia de la vetlla de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat.

Divendres 27

Rep visites.

Participa en els actes d'acollida de la imatge de la Mare de Déu del Claustre al Centre Topromi de Bonavista.

Amb motiu de la festa patronal del Barri Montserrat de Reus, a la capella del barri, presideix la celebració de l'eucaristia i la processó pels carrers. A continuació, convidat per les Germanes Vedrunes, comparteix amb elles el sopar.

Dissabte 28

Al matí, a la presó provincial, participa en els actes d'acollida de la Mare de Déu del Claustre.

A l'església parroquial de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Al claustre de Sant Pau del Seminari, presideix la vetlla de pregària de la Jornada mundial de pregària per les vocacions.

Diumenge 29

A l'església parroquial de Sant Martí de Sant Martí de Maldà, administra el sagrament de la confirmació.

A la tarda, al Catllar, participa en els actes de l'Aplec arxiprestal del Tarragonès Llevant.

Al vespre, a l'església parroquial de Santa Eulàlia de Banyeres del Penedès, presideix l'eucaristia de l'Aplec arxiprestal del Baix Penedès.

Dilluns 30

Rep visites.

A Rocallaura, visita el santuari de la Mare de Déu del Tallat i comparteix el dinar amb els ermitans.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes d'abril de 2012

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat, durant el mes d'abril els següents nomenaments:

17/04/2012 Mons. Miquel Barbarà Anglès, consiliari de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona, per a un termini de quatre anys.

Mn. Josep Moreno Espinosa, consiliari de l'Associació Família Llum i Vida de Rocallaura.

Sr. Lluís Aranda Blay, subdirector de Càritas Diocesana de Tarragona, per a un termini de quatre anys.

19/04/2012 P. Àlex Poblador Balaoro, r.c.j., membre del Consell del Presbiteri en representació dels religiosos preveres no adscrits a parròquies, fins al 25/01/2014, que és quan finalitza el termini a la resta de membres.

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 240 del Consell Episcopal

17 d'abril de 2012

— Nomenaments signats amb data d'avui (cf. relació anterior)

- Comunitat ortodoxa romanesa: de moment continuarà celebrant el seu culte a l'església de les Oblates del Santíssim Redemptor del c/ del Portal del Carro de Tarragona.
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi: preveres i parròquies.

CASA
REINA
DALMAU S.C.P.

Rambla Nova, 125
Tel. 977 21 91 57 - Fax 977 22 53 46
43001 TARRAGONA

RÈTOLS DE LLAUTÓ
METACRILAT I LLUMINOSOS
PLAQUES DE MATRÍCULA
(a l'acte)
SEGELLS DE CAUTXÚ
(entrega ràpida)
SENYALS DE TRÀNSIT
I D'OBRES
EXTINTORS
SERIGRAFIA

Taller de Arte Religioso

Julían del Olmo Lara

Polígono industrial Finca Lacy. C/ Contrafuerte, G-23. Apdo. 832. Tels. 96 538 35 03 - 608 07 19 79 03600 ELDA (ALICANTE)

www.artedelolmo.com
c/e correo@artedelolmo.com

Urbanización Eurovillas⁴
C/ Cinco, 70¹
Tel. 91 872 53 25¹
28512 VILLAR DEL OLMO (MADRID)

- DECORACION DE IGLESIAS.
- REALIZACION DE RETABLOS, ANDAS Y TRONOS.
- REALIZACION DE MOBILIARIO RELIGIOSO (SEDES, CAJONERAS DE SACRISTIA, BANCOS, ETC.)
- RESTAURACION Y CONSERVACION DEL PATRIMONIO ARTISTICO (LIENZOS, TALBAS, MURALES, RETABLOS, IMAGENES...)
- REALIZAMOS SU PROYECTO SIN COSTE ALGUNO.

RETABLO RESUCITADO DE CASTELLVELL (TARRAGONA)

RETABLO Y RESTAURACION DE BOVEDA CAPILLA DEL ROSARIO SAN ANTONY DE PORTMANY (EIVISSA)

secció informativa

Mn. JOAN MIQUEL BRAVO ALARCÓN

Obtenció del grau de doctorat

El dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón va defensar, a la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma, la tesi doctoral titulada «“Si us estimeu els uns als altres, tot el món coneixerà que sou deixebles meus” (Jn 13,35). L'amor, signe de la credibilitat de l'Església», dirigida pel professor Dr. Dario Vitali.

L'argument que presenta la tesi, tal com explica Mn. Joan Miquel Bravo, és el següent: «Si la Revelació constitueix el fonament i centre de tota reflexió teològica, perquè forma el referent últim del seu saber, preguntar-nos, primerament, sobre la seva credibilitat és el que li correspon com el seu dinàmic romandre en l'actualitat de la història, perquè constitueix la provocació primera davant l'home que rep la Revelació de Déu que se li comunica. Aquesta reflexió ens duu a afirmar que no existeix una altra possibilitat de conèixer Déu fora d'aquell camí que ell mateix ha construït per a donar-se a conèixer. Aquest camí és Jesús de Natzaret. Heus aquí, doncs, l'expressió última i radical per a provocar l'opció de fe: Jesús de Natzaret, que equival a dir que l'amor es converteix en l'última paraula que teològicament és possible pronunciar als nostres contemporanis en tant que l'amor és l'última paraula que el Pare ha pronunciat per a permetre conèixer el seu misteri. Aquest és l'horitzó de reflexió. Però abans de comprovar aquesta afirmació, ens hem detingut en la gran Tradició viva de l'Església. I tot aquest recorregut ens duu a afirmar que la credibilitat de la Revelació es tradueix, de fet, en la credibilitat de l'Església.

»Així doncs, l'Església pot ser igualment creïble, dins la fiabilitat de Jesús, malgrat les contradiccions humanes i evidents en el seu anunci permanent als homes d'avui. Per tant, tota aquesta reflexió ens duu a afirmar que l'amor de Déu arriba a ser principi per a la comunitat cristiana, és a dir, l'Església que ha de viure el mateix amor amb què és estimada. Per tant, l'amor passa a ser el signe expressiu que, a través dels temps, haurà de caracteritzar la vida eclesial i que figura com a condició per a ser reconeguts els cristians fins i tot en els nostres dies: “Si us estimeu els uns als altres, tot el món coneixerà que sou els meus deixebles” (Jn 13,35).»

El tribunal de l'acte acadèmic estava format pel Dr. Javier López, s.j., que el presidia; pel Dr. P. William Henn, OFM Cap, que actuava de censor, i pel director de la tesi, el professor Dr. Dario Vitali.

Mn. Joan Miquel va obtenir una qualificació de *magna cum laude*.

Sant Pare

MISSATGE

Urbi et Orbi de Pasqua de 2012, 8 d'abril de 2012

Benvolguts germans i germanes de Roma i d'arreu del món,

«Surrexit Christus, spes mea» 'El Crist en qui jo espero, el Crist ressuscità' (Seqüència pasqual).

Arribi a tots vosaltres la veu exultant de l'Església, amb les paraules que l'antic himne posa en llavis de Maria Magdalena, la primera a veure, el matí de Pasqua, Jesús ressuscitat. Ella va anar corrents a trobar els altres deixebles i, amb el cor esglaiat, els va anunciar: «He vist el Senyor» (Jn 20,18). També nosaltres, que hem travessat el desert de la Quaresma i els dies dolorosos de la Passió, avui obrim les portes al crit de victòria: «Ha ressuscitat! Realment ha ressuscitat!»

Tot cristià reviu l'experiència de Maria Magdalena. És un encontre que canvia la vida: l'encontre amb un home únic, que ens fa sentir tota la bondat i la veritat de Déu, que ens lliura del mal, no d'una manera superficial, momentània, sinó que ens en lliura radicalment, ens guareix completament i ens torna la dignitat. Heus aquí per què Maria Magdalena anomena Jesús «el Crist en qui jo espero»: perquè ha estat ell qui l'ha fet renéixer, qui li ha donat un futur nou, una existència bona, lliure del mal. «El Crist en qui jo espero» significa que cada desig meu de bé troba en ell una possibilitat real: amb ell puc esperar que la meua vida sigui bona i plena, eterna, perquè és Déu mateix qui s'ha fet proper fins entrar en la nostra humanitat.

Però Maria Magdalena, com els altres deixebles, han hagut de veure Jesús rebutjat pels caps del poble, capturat, flagel·lat, condemnat a mort i crucificat. Ha d'haver estat insuportable veure la Bondat en persona sotmesa a la maldat humana, la Veritat escarnida per la mentida, la Misericòrdia injuriada per la venjança. Amb la mort de Jesús semblava que fracassés l'esperança dels qui van confiar en ell. Però aquella fe mai no els va deixar del tot: sobretot en el cor de la Mare de Déu, la mare de Jesús, la flama va quedar encesa amb vivor també en la foscor de la nit. En aquest món, l'esperança no pot deixar d'experimentar la duresa del mal. No és només el mur de la mort el que l'obstaculitza, sinó encara més, els fiblons de l'enveja i de l'orgull, de la mentida i de la violència. Jesús ha passat per aquesta trama mortal per obrir-nos el pas cap al regne de la vida. Va haver-hi un moment en què Jesús apareixia derrotat: les tenebres havien envaït la terra, el silenci de Déu era total, l'*esperança*, una paraula que semblava vana.

I heus aquí que, a l'alba del dia després del dissabte, es troba el sepulcre buit. Després, Jesús es manifesta a Maria Magdalena, a les altres dones, als deixebles. La fe reneix més viva i més forta que mai, ja invencible, perquè, fonamentada en

una experiència decisiva, «lluitaren Vida i Mort / en lluita sense mida. / El Rei de vida, mort, / ja regna amb nova vida.» Els senyals de la resurrecció testimonien la victòria de la vida sobre la mort, de l'amor sobre l'odi, de la misericòrdia sobre la venjança: «El Crist que revivia amb glòria sense fi. / Els àngels sense dol, / les benes i el llençol.»

Estimats germans i germanes: si Jesús ha ressuscitat, llavors —i només llavors— ha esdevingut quelcom realment nou que canvia la condició de l'home i del món. Llavors ell, Jesús, és algú de qui podem fiar-nos de manera absoluta, i no sols confiar en el seu missatge, sinó precisament en ell, perquè el ressuscitat no pertany al passat, sinó que és present avui, viu. Crist és esperança i consol de manera particular per a les comunitats cristianes que més proves pateixen a causa de la fe, per discriminacions i persecucions. I és present com a força d'esperança a través de la seva Església, proper a cada situació humana de sofriment i injustícia.

Que Crist ressuscitat atorgui esperança al Pròxim Orient, perquè tots els components ètnics, culturals i religiosos d'aquesta regió col·laborin en favor del bé comú i el respecte dels drets humans. En particular, que a Síria cessi el vessament de sang i s'empregui sense demora la via del respecte, del diàleg i de la reconciliació, com ho demana també la comunitat internacional. I que els nombrosos pròfugs provinents d'aquest país i necessitats d'assistència humanitària, trobin una acollida i solidaritat que alleugin els seus penosos sofriments. Que la victòria pasqual encoratgi el poble iraquiana a no escatimar cap esforç per avançar en el camí de l'estabilitat i del desenvolupament. I, a Terra Santa, que israelians i palestins reprenguin el procés de pau.

Que el Senyor, vencedor del mal i de la mort, sostingui les comunitats cristianes del continent africà, els doni esperança per afrontar les dificultats i els faci agents de pau i artífexs del desenvolupament de les societats a les quals pertanyen.

Que Jesús ressuscitat reconforti les poblacions de la Banya d'Àfrica i n'afavoreixi la reconciliació; que ajudi la regió dels Grans Llacs, el Sudan i el Sudan del Sud, concedint als seus habitants la força del perdó. I que a Mali, que travessa un moment polític delicat, Crist gloriós li doni pau i estabilitat. Que a Nigèria, escenari en els últims temps d'atemptats terroristes sagnants, l'alegria pasqual li infongui les energies necessàries per a recomençar a construir una societat pacífica i respectuosa de la llibertat religiosa de tots els seus ciutadans.

Feliç Pasqua a tots.

Congregació per al clergat

CARTA

als sacerdots

Benvolguts sacerdots,

En la propera solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, el 15 de juny de 2012, celebrarem, com de costum, la Jornada Mundial de Pregària per a la Santificació del Clergat.

L'expressió de l'Escriptura «Aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament» (1Te 4,3), encara que vagi dirigida a tots els cristians, es refereix de manera particular a nosaltres, els sacerdots, que hem acceptat no sols la invitació a «santificar-nos», sinó també a convertir-nos en «ministres de santificació» per als nostres germans. Aquesta «voluntat de Déu», en el nostre cas, per dir-ho d'alguna manera, s'ha doblat i multiplicat fins l'infinit, tant que a ella podem obeir i així ho hem de fer en cada acció ministerial que duem a terme.

Aquest és el nostre destí magnífic: no podem santificar-nos sense treballar per la santedat dels nostres germans, i no podem treballar per la santedat dels nostres germans sense que abans hàgim treballat i treballem per la nostra.

En introduir l'Església en el nou mil·lenni, el beat Joan Pau II ens recordava la normalitat d'aquest «ideal de perfecció» que ha d'oferir-se d'immediat a tothom: «Preguntar a un catecumen: “Vols rebre el baptisme?”», significa al mateix temps preguntar-li: “Vols ser sant?».

Certament, el dia de la nostra ordenació sacerdotal, aquesta mateixa pregunta baptismal va ressonar novament en el nostre cor, demanant un cop més la nostra resposta personal; però se'ns ha confiat perquè la sapiguem adreçar també als nostres fidels, custodiant-ne la bellesa i preciositat.

La consciència dels nostres incompliments personals no contradiu aquesta persuasió, com tampoc ho fan les culpes d'alguns que, a vegades, han humiliat el sacerdoti als ulls del món.

Al cap de deu anys —considerant que les notícies difoses s'agreugen— hem de deixar que ressonin novament en el nostre cor, amb més força i urgència, les paraules que Joan Pau II ens va adreçar el Dijous Sant de l'any 2002:

«A més, com a sacerdots, ens sentim a hores d'ara personalment commoguts en el més íntim pels pecats d'alguns germans nostres que han traït la gràcia rebuda amb l'ordenació, cedint fins i tot a les pitjors manifestacions del *mysterium iniquitatis* que actua en el món. Es provoquen així escàndols greus que arriben a crear un clima dens de sospites sobre tots els altres sacerdots benemèrits que exerceixen el ministeri amb honestat i coherència, i a vegades amb caritat heroica. Mentre l'Església *expressa la seva sol·licitud per les víctimes* i s'esforça per respondre amb justícia i veritat a cada situació penosa, tots nosaltres —conscients de la debilitat humana, però confiant en el poder salvador de la gràcia divina— *estem cridats a abraçar el mysterium Crucis i a comprometre'ns encara més en la recerca de la santedat*. Hem de pregar perquè Déu, en la seva providència, susciti en els cors un impuls generós i renovat d'aquest ideal d'entrega total a Crist que és a la base del ministeri sacerdotal.»¹

Com a ministres de la misericòrdia de Déu, sabem, per tant, que la recerca de la santedat sempre es pot reprendre a partir del penediment i el perdó. Però alhora sentim la necessitat de demanar-la, cada sacerdot, en nom de tots els sacerdots i per a tots els sacerdots.²

¹ JOAN PAU II, Carta als sacerdots per al Dijous Sant de l'any 2002.

² CONGREGACIÓ PER AL CLERGAT, *El sacerdot ministre de la misericòrdia divina. Material per a confessors i directors espirituals*, 9 de març de 2011, 14-18; 74-76; 110-116.

Reforça la nostra confiança la invitació que la mateixa Església ens dirigeix a passar novament el llindar de la *Porta fidei*, acompanyant tots els nostres fidels. Sabem que aquest és el títol de la Carta apostòlica amb la qual el sant pare Benet XVI va convocar l'Any de la fe que començarà el proper 12 d'octubre de 2012.

Una reflexió sobre les circumstàncies d'aquesta invitació ens pot ajudar.

Se situa en el 50è aniversari de l'obertura del *concili ecumènic Vaticà II* (11 d'octubre de 1962) i en el 20è aniversari de la publicació del *Catecisme de l'Església catòlica* (11 d'octubre de 1992). A més, per al mes d'octubre de 2012, s'ha convocat l'Assemblea General del Sínode dels Bisbes sobre el tema de *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*.

Se'ns demanarà, doncs, treballar en profunditat sobre cadascun d'aquests «capítols»: a) Sobre el concili Vaticà II, a fi que sigui novament acollit com «la gran gràcia de què l'Església s'ha beneficiat en el segle XX»: «Una brúixola segura per a orientar-nos en el camí del segle que comença», «una gran força per a la renovació sempre necessària de l'Església»;³ b) Sobre el *Catecisme de l'Església catòlica*, perquè realment s'aculli i utilitzi «com a instrument vàlid i legítim al servei de la comunió eclesial i com una regla segura per a l'ensenyament de la fe»;⁴ c) Sobre la preparació del proper *Sínode dels Bisbes*, perquè sigui realment «una bona ocasió per a introduir tot el cos eclesial en un temps de reflexió especial i redescobriments de la fe».⁵

Per ara —com a introducció a tot el treball— podem meditar breument sobre aquesta indicació del Pontífex, en la qual tot convergeix:

«És l'amor de Crist allò que omple els nostres cors i ens impulsa a evangelitzar. Avui, com ahir, ell ens envia pels camins del món per a proclamar el seu evangeli a tots els pobles de la terra (cf. Mt 28,19). Amb el seu amor, Jesucrist atrau cap a ell els homes de cada generació: en tot temps convoca l'Església i li confia l'anunci de l'evangeli, amb un manament que és sempre nou. Per això, també avui és necessari un compromís eclesial més convençut en favor d'una nova evangelització per a redescobrir l'alegria de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe.»

«Els homes de cada generació», «tots els pobles de la terra», «nova evangelització»: davant aquest horitzó tan universal, nosaltres sobretot, els sacerdots, hem de preguntar-nos com i on aquestes afirmacions poden unir-se i en què poden consistir.

Podem, doncs, començar recordant que ja el *Catecisme de l'Església catòlica* s'obre amb una abraçada universal, reconeixent que «L'home és "capaç" de Déu»;⁶ però ho fa elegint —com la seva primera cita— aquest text del concili ecumènic Vaticà II: «La raó principal (*eximia ratio*) de la dignitat humana consisteix en la vocació de l'home a la comunió amb Déu. Des del seu naixement, l'home és convidat al diàleg amb Déu: car només existeix pel fet que, creat per Déu per amor (*ex amore*), és sempre conservat per amor (*ex amore*); i només viu plenament segons veritat si reconeix lliurement aquell amor i es dona al seu Creador. Però molts dels nostres

³ Cf. *Porta fidei*, n. 5.

⁴ Cf. *Ibidem*, n. 11.

⁵ *Ibidem*, n. 4.

⁶ Secció Primera. Capítol I.

contemporanis no copen aquesta vinculació íntima i vital amb Déu (*hanc intimam ac vitalem coniunctionem cum Deo*) o la refusen explícitament.»⁷

Cal no oblidar que, amb el text que acabem de citar —precisament per la riquesa de les formulacions escollides— els Pares conciliars volien dirigir-se directament als ateus, afirmant la dignitat immensa de la vocació, de la qual s’havien allunyat com a homes. I ho feien amb les mateixes paraules que serveixen per a descriure l’experiència cristiana, al cim de la seva intensitat mística!

També la carta apostòlica *Porta fidei* s’inicia afirmant que aquesta «introdueix en la vida de comunió amb Déu», la qual cosa significa que ens permet endinsar directament en el misteri central de la fe que hem de professar: «Professar la fe en la Trinitat —Pare, Fill i Esperit Sant— equival a creure en un sol Déu que és Amor» (*ibidem*, n. 1).

Tot això ha de ressonar de manera especial en el nostre cor i en la nostra intel·ligència, perquè siguem conscients de quin és avui el drama més greu dels nostres temps.

Les nacions cristianitzades ja no senten la temptació de cedir a un ateisme genèric (com en el passat), sinó que corren el risc de ser víctimes d’aquest ateisme particular que ve d’haver oblidat la bellesa i la calor de la Revelació Trinitària. Avui són sobretot els sacerdots, en la seva adoració diària i en el seu ministeri diari, els qui han de canalitzar-ho tot cap a la *comunió trinitària*: només a partir d’ella i endinsant-se en ella, els fidels poden descobrir veritablement el rostre del Fill de Déu i la seva *contemporaneïtat*, i poden arribar veritablement al cor de tot home i a la pàtria a la qual tots estan cridats. I només així els sacerdots podem oferir novament als homes d’avui la dignitat de ser persona, el sentit de les relacions humanes i de la vida social, i la finalitat de tota la creació.

«Creure en un sol Déu que és Amor»: no serà realment possible cap nova evangelització si els cristians no som capaços de sorprendre i commoure novament el món amb l’anunci de la naturalesa d’amor del nostre Déu, en les Tres Divines Persones que l’expressen i que ens fan partícips de la seva mateixa vida.

El món d’avui, amb les seves laceracions cada cop més doloroses i preocupants, necessita el déu-trinitat, i anunciar-lo és tasca de l’Església.

L’Església, per a poder exercir aquesta tasca, ha de romandre indissolublement abraçada a Crist i no deixar mai que se la separi d’ell: necessita sants que visquin «en el cor de Jesús» i siguin testimonis feliços de *l’amor trinitari* de Déu.

I els sacerdots, per servir l’Església i el món, necessiten ser sants!

Vaticà, 26 de març de 2012

Solemnitat de l’Anunciació de la Santíssima Mare de Déu

Cardenal Mauro Piacenza, *prefecte*

† Celso Morga Iruzubieta, *Arquebisbe tit. d’Alba, Marítima, secretari*

⁷ *Gaudium et spes*, n. 19 i *Catecisme de l’Església catòlica*, n. 27.

Conferència Episcopal Espanyola

MISSATGE DE L'ASSEMBLEA PLENÀRIA

amb motiu de la declaració de sant Joan d'Àvila com a doctor de l'Església universal

«QUE TOTHOM SÀPIGA QUE EL NOSTRE DÉU ÉS AMOR»

Benvolguts germans,

El papa Benet XVI proclamarà properament sant Joan d'Àvila doctor de l'Església Universal. Així ho va anunciar en la memorable Jornada Mundial de la Joventut, celebrada a Madrid, en què ens va invitar a «girar la mirada» cap al Sant i a perseverar en la mateixa fe de la qual ell va ser Mestre.

Però, qui és sant Joan d'Àvila? Quina és l'actualitat de la seva vida i del seu missatge? Què significa que sigui proclamat doctor de l'Església?

Trets biogràfics

Messor eram 'Vaig ser segador'. L'epitafi que apareix en el seu sepulcre reflecteix a la perfecció qui va ser sant Joan d'Àvila: un predicador que sempre posava al centre del seu missatge Crist crucificat i que cercava amb les seves paraules, senzilles i profundes, tocar el cor i moure a la conversió els qui l'estaven escoltant.

Joan d'Àvila va néixer el 1499 o el 1500 a Almodóvar del Campo (Ciudad Real), on va créixer i es va formar en un ambient cristià. Va estudiar lleis a la Universitat de Salamanca i Arts i Teologia a la d'Alcalà. Va ser ordenat sacerdot el 1526. Va celebrar la primera missa solemne al seu poble natal i ho va festejar invitant els pobres a la seva taula i repartint entre ells la seva copiosa herència.

Quan era a punt d'embarcar per anar-se'n a Amèrica, l'arquebisbe de Sevilla va fer-lo canviar de plans. Havia quedat encantat amb la seva activitat evangelitzadora i li va demanar que es quedés a exercir el ministeri a Espanya. Joan d'Àvila va recórrer els pobles i ciutats d'Andalusia, la Manxa i Extremadura. Va residir a Granada, on ja figura amb el títol de *mestre*, i va romandre durant els últims quinze anys de la seva vida a Còrdova, diòcesi d'on va ser prevere. Va morir a Montilla, el 10 de maig de 1569. Allí es veneren les seves relíquies al Santuari que porta el seu nom.

Sant Joan d'Àvila va ser un gran coneixedor de la Sagrada Escripura. Sobre ell es deia que si, per desgràcia, la Bíblia s'arribés a perdre, ell sol la restituiria a l'Església, perquè se la sabia de memòria. I va ser també un gran escriptor. Entre els seus llibres principals es troba el tractat de vida espiritual *Audi, filia*, que va començar a escriure quan va estar reclòs a la presó inquisitorial de Sevilla, a causa d'acusacions infundades de les quals va sortir completament absolt. A més, entre d'altres obres, va escriure el *Tratado del amor de Dios*, el *Tratado sobre el sacerdocio*, *La Doctrina cristiana* (un catecisme que podria ser recitat i cantat), dos importants *Memoriales* que van tenir influència notòria en el concili de Trento, les *Advertencias al Concilio de Toledo*, nombrosos *Sermones*, *Pláticas espirituales* i un esplèndid *Epistolario*.

Originalitat i actualitat d'un Mestre

L'originalitat del Mestre Àvila es troba en la seva constant referència a la Paraula

de Déu; en el seu consistent i actualitzat saber teològic; en la seguretat del seu ensenyament i en el coneixement dels pares, dels sants i dels grans teòlegs.

Va gaudir del particular carisma de saviesa, fruit de l'Esperit Sant, i convençut de la crida a la santedat de tots els fidels del poble de Déu, va promoure les diferents vocacions a l'Església: laïcals, a la vida consagrada i al sacerdoci.

Després, generós i, sobretot, enamorat de Déu, va viure desposseït dels béns materials, però amb el cor ple de fe i d'entusiasme evangelitzador, dedicat del tot a la pregària, a l'estudi, a la predicació i a la formació dels pastors del poble de Déu. Per a això va fundar una quinzena de col·legis, precedents dels actuals Seminaris, i la Universitat de Baeza (Jaén).

En els seus deixebles va deixar una profunda empremta pel seu amor al sacerdoci i la seva entrega total i desinteressada al servei de l'Església. Centrat en allò que ell anomenava «el benefici de Crist», podem qualificar-lo com el doctor de l'amor de Déu als homes en Crist Jesús; el mestre i el místic del benefici de la redempció. Aquestes són les seves paraules: «Grande misericordia y grande favor fue sacarnos de las miserias y del cautiverio en que estábamos, y sacarnos para hacernos no siervos, sino hijos.»

Va ser mestre i testimoni de vida cristiana; contemporani d'un bon nombre de sants que van trobar en ell amicitat, consell i acompanyament espiritual, com per exemple sant Ignasi de Loiola, sant Joan de Déu, sant Francesc de Borja, sant Pere de Ribera, sant Joan de la Creu, sant Pere d'Alcàntara, sant Tomàs de Villanueva, o santa Teresa de Jesús mateix.

Un altre espanyol, doctor de l'Església

Un doctor de l'Església és qui ha estudiat i contemplat amb clarividència singular els misteris de la fe, és capaç d'exposar-los als fidels de tal manera que els serveixin de guia en la seva formació i en la seva vida espiritual, i ha viscut de manera coherent amb el seu ensenyament.

Fins al moment, els doctors de l'Església són trenta-tres. Entre ells es troben tres espanyols més: sant Isidor de Sevilla, sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús.

Sant Joan d'Àvila va ser declarat patró del clergat secular d'Espanya l'any 1946 per Pius XII i canonitzat el 1970 per Pau VI.

Pelegrinatge a Roma i celebracions a Espanya

Invitem tot el poble de Déu a participar en els actes que tindran lloc a Roma, amb motiu del gran esdeveniment que suposarà la proclamació de sant Joan d'Àvila com a doctor de l'Església universal. S'anunciarà com fer-ho quan el Papa decideixi la data dels actes. També a Espanya s'organitzaran celebracions oportunament.

A <http://sanjuandeavila.conferenciaepiscopal.es> es pot obtenir informació sobre la seva figura i sobre les activitats previstes amb motiu del seu doctorat.

El testimoni de fe del sant mestre continua viu i la seva veu s'alça potent, humil i actualíssima ara, en aquest moment crucial en què ens constreny la urgència d'una

nova evangelització. Perquè passen els temps, però els creients veritables com ell són sempre contemporanis.

Concloem fent nostra la súplica de sant Joan d'Àvila en una de les seves cartes (n. 21) i demanant al Senyor que el *Doctor de l'amor de Déu* ens ajudi a acréixer aquest amor i a enfortir la nostra fe:

«La fe es sosiego del corazón.
No hay cosa que tanto os conviene tener
para llegar al fin de la jornada en que Dios os puso
como de corazón confiar en Él.»

Madrid, 27 d'abril de 2012

ERMEC
www.ermec.org

Automatització rellotges i campanes. Equips de control. Electro martells.
Restauració campanes antigues i soldadura
Campanes noves i refosa. Fosa de campanes "in situ"
Estalvi energètic amb il·luminació led interior i exterior de la seva parròquia.

ERMEC
www.ermec.org

ERMEC, S.L.
C/ Francesc Teixidó, 22
P. E. Granland, Badalona Sur
08918 Badalona
Barcelona (SPAIN)

Tel, (+34) 902 450 160
Fax (+34) 902 433 088
ermec@ermec.org
www.ermec.org

ERMEC, S.L. - MADRID
C/ Sagasta, 8, 1ª Planta
28004 Madrid
SPAIN

bilbao@ermec.com
portugal@ermec.com

secció bibliogràfica

DOBLE MIRADA

Sobre el fet religiós i l'Església

Miquel Barbarà

Editorial Claret

110 pàgines

Aquest llibre és una senzilla introducció al coneixement del fet religiós des de la perspectiva de la sociologia i de la creença. Aquesta «doble mirada» suposa un diàleg interior entre creença i ciència, entre fe i raó. Un diàleg molt útil i que l'autor ofereix als lectors amb la disposició i el desig que també els ajudi a fer aquest diàleg en la seva vida.

Fe i ciència no estan renyides. Al contrari, poden ser ben complementàries i poden donar un bon resultat, tant en l'ordre personal com en el social. El fet religiós i l'Església han fet i estan fent un molt bon servei al bé comú de la societat, de Catalunya. Si es porta bé, en el futur, encara el poden fer millor.

